09/01/2022

Κυριακή μετά τα Φώτα στους Μεταξάδες

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

«Σήμερα, την πρώτη Κυριακή μετά τη μεγάλη γιορτή των Θεοφανείων, αγαπητοί, και καθώς το Άγιο Δωδεκαήμερο πέρασε για άλλη μία φορά στην ιστορία, αξίζει να στοχασθούμε πως επιθυμούμε να ζήσουμε την καινούργια χρονιά. Θέλουμε να ζήσουμε αληθινά ή θα διαλέξουμε το σκοτάδι της νέκρωσης και της φθοράς; Θα επιλέξουμε φέτος να συμπορευθούμε με το Χριστό μας ή θα περπατήσουμε μόνοι στο δρόμο του εγωισμού; Το Φως τού Χριστού ανέτειλε. Ο Ήλιος της δικαιοσύνης, της αγάπης και της χαράς φωτίζει όλους τούς φυλακισμένους, πού είναι δεσμώτες στα σκοτεινά κελιά τού θανάτου. Όποιος ανοίξει τη σκέψη και την καρδιά του στη θεική παρουσία θα ζεσταθεί από τη γλυκιά αύρα της αληθινής ζωής, την οποία μακάρι όλοι μαζί ν' απολαύσουμε από τώρα για λίγο και, όταν φθάσουμε στην αγκαλιά τού Πατέρα μας, για πάντα» σημείωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός, ερμηνεύοντας την ευαγγελική περικοπή της

Κυριακής μετά τα Φώτα, στον Ιερό Ναό Προφήτου Ηλιού της ιστορικής και παραδοσιακής κωμόπολης των Μεταξάδων, όπου και λειτούργησε.

Και συνέχισε· «Η σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί, καθώς διαβάζεται στις ανατολές του Νέου Έτους, έχει μία εξαιρετική επικαιρότητα. Ομιλεί για τον εγκλωβισμό τού ανθρώπου στην περιοχή και στο σκοτάδι τού θανάτου. Σήμερα ο σύγχρονος άνθρωπος βιώνει περισσότερο από κάθε άλλη φορά και με εξαιρετικά έντονο τρόπο αυτό τον εγκλωβισμό.

«Δυστυχώς στην εποχή μας ο θάνατος είναι ο μεγάλος πρωταγωνιστής της καθημερινότητας. Στην κοινωνία μας, πού τόσο αγαπά και τόσο διψά για τη ζωή, είναι τραγικά ειρωνικό να γεύεται χωρίς διάλειμμα την πικρή και αποκρουστική γεύση τού θανάτου. Το μεγάλο δράμα τού σύγχρονου ανθρώπου δεν είναι ο θάνατος τού σώματος. Αυτός πάντοτε υπήρχε και πάντοτε θα υπάρχει. Είναι το μόνο σίγουρο και αναπόδραστο περιστατικό της ανθρώπινης ύπαρξης. Το δραματικό στοιχείο στην υπόθεση αυτή είναι η σφοδρή επιθυμία τού ανθρώπου να τον αποφύγει και η συστηματική προσπάθεια πού καταβάλλει προκειμένου να παραμείνει εντελώς απροετοίμαστος για την έλευσή του. Οι άνθρωποι σήμερα πιστεύουν ότι, εάν αποφεύγουν ν' αναφέρουν ακόμη και τ' όνομά του, στο τέλος δε θα τον γευθούν. Το πρόβλημα δεν είναι ο φόβος τού σωματικού θανάτου. Αυτός ο φόβος είναι φυσιολογικός και αναμενόμενος. Το πρόβλημα είναι η ψευδαίσθηση και η δαιμονική απάτη ότι μπορούμε να τον αποφύγουμε, αρκεί να τον ξορκίσουμε. Υπάρχει η βαθύτατη πεποίθηση σε πολλούς πως ο θάνατος αφορά όλους τούς άλλους εκτός από τούς ίδιους. Εκείνος κτυπάει τις πόρτες των ανθρώπων καθημερινά, αλλά οι ίδιοι αγωνίζονται να δραπετεύσουν μακριά του.

«Το ιερό κείμενο, όμως, σήμερα δεν αναφέρεται μόνο στο θάνατο τού σώματος. Η χώρα του θανάτου, για την οποία ομιλεί, είναι μία άλλη πραγματικότητα. Η δεύτερη φοβερή και αποκρουστική πλευρά τού θανάτου είναι η πνευματική του διάσταση. Αυτός είναι και ο αληθινός θάνατος. Η πνευματική διάσταση τού θανάτου είναι η αμαρτία, ο χωρισμός και η αποξένωση από το Θεό, πού είναι η μόνη πηγή της αληθινής και αιώνιας ζωής. Οι άνθρωποι εγκλωβίζονται στην περιοχή τού θανάτου όταν συνειδητά και ελεύθερα αρνούνται το Θεό. Όταν αποφασίζουν να ζήσουν χωρίς Εκείνον, όταν σχεδιάζουν τα πάντα χωρίς Εκείνον, όταν αγωνίζονται να λύσουν όλα τα θέματα και τα προβλήματα χωρίς Εκείνον. Τότε το σκοτάδι και η πίκρα τού θανάτου εγκαθίστανται στην ψυχή και γίνονται δυσάρεστη εμπειρία και αποκρουστική κληρονομιά.

«Αυτή είναι η τραγική πραγματικότητα που κυριαρχεί στο σύγχρονο κόσμο. Σήμερα ο άνθρωπος προσπαθεί να ξαναχτίσει το μυθικό πύργο της Βαβέλ. Προσπαθεί να υψωθεί χωρίς Θεό, να δημιουργήσει, να εκπαιδευθεί, να διασκεδάσει, να θεραπεύσει και να θεραπευθεί χωρίς Θεό. Το αποτέλεσμα είναι να κουράζεται και ν' απογοητεύεται, να πικραίνεται και να φθείρεται, να πεθαίνει μ' ένα θάνατο αργό και επώδυνο, ατελείωτο και θλιβερό. Μπορεί τα σώματα εξωτερικά να είναι εύρωστα, δυνατά και όμορφα. Οι ψυχές όμως είναι νεκρές, φθαρμένες, ανίκανες ν' αγαπήσουν, να χαρούν αληθινά, να καλλιεργηθούν ουσιαστικά, να στηρίξουν τούς άλλους και να στηριχθούν οι ίδιες. Η εξωτερική ζωή και εικόνα δεν είναι απαύγασμα της εσωτερικής πραγματικότητας. Πίσω από τον εντυπωσιακό πύργο της σύγχρονης Βαβέλ, μ' όλα τα κατορθώματα και τις επιδόσεις, κρύβονται η απέραντη μοναξιά, το σαράκι τού άγχους και η πίκρα τού ανικανοποίητου εγωισμού.

«Πίσω από τα αμέτρητα φώτα των γιορτών, των βιτρίνων, των πάσης φύσεως κέντρων, κρύβεται το σκοτάδι της άρνησης τού Θεού, το ψέμα του παντοδύναμου ανθρώπου, ο σίγουρος θάνατος τού πρόσκαιρου, τού εφήμερου, η φτήνια της λάσπης του κακού. Αυτή είναι η ζοφερή χώρα του θανάτου, στην οποία φυλακίζεται ο άνθρωπος, όταν μένει αποξενωμένος από το Θεό».

Την Θεία Λειτουργία στους Μεταξάδες παρακολούθησαν οι Βουλευτές Έβρου Χρήστος Δερμεντζόπουλος και Σταύρος Κελέτσης, ο Δήμαρχος Διδυμοτείχου Ρωμύλος Χατζηγιάννογλου, ο Αντιδήμαρχος Μεταξάδων Πασχάλης Κυπαρισσούδης και ο Πρόεδρος της τοπικής Κοινότητος Μεταξάδων Χρήστος Κισσούδης.

Μετά την Θεία Λειτουργία ο Σεβασμιώτατος ευλόγησε την Βασιλόπιτα του δραστήριου Πολιτιστικού Συλλόγου Μεταξάδων και κάλεσε τους παρισταμένους, αφού πρώτα κάνουν μία αξιολόγηση του παρελθόντος, να θέσουν όραμα και στόχους για το μέλλον, να μην παρασύρονται από απαισιόδοξες σκέψεις αλλά με ελπίδα και πίστη στο Θεό να υποδεχθούν το Νέο Έτος.